

Zahrádka vodou chlazená

Ke smaženému řízku bramborový salát, to je zažitá představa. Ale někde se jí obalovaný vepřový řízek s houskovým knedlíkem, a je to taky náramná pochoutka. Pivo pod korunami stromů je osvědčená tradice, ale někdy může chlad přinášet místo stínu voda. Třeba jako na kamenné náplavce na pravém břehu Vltavy pod Palackého mostem v Praze. U proudící řeky tu je hned několik míst k osvěžení, například tradiční restaurace, dřevěná podlouhlá stavba s hnědobílým náterem a červenými markýzami. U oken truhlíky s muškáty, řeka hned za nízkým zábradlím. Místo pěkné, ale ceny poněkud vyšší a celé to je až příliš kultivované.

Stačí ale popojít sto metrů proti proudu, kde u jednoduchého stánku je zbudované dřevěné pódium se stolkami a židlemi. Protože kapacita už dávno nestačí, přibýly z druhé strany další jednoduché lavice a stoly. Staropramen z pivovaru, který je vidět přes řeku, tu točí do plastových kelímků a každý si pro něj musí přijít ke stánku, ale vše se odehrává v domácké atmosféře, která umělohmotnou náladu přebije. „Pomůžete mi to hodit nahoru?“ prosí po půlnoci majitel stánku poslední hosty, když potřebuje uklidit mrazicí box se zmrzlínami. Za odměnu natočí poslední pivo na cestu.

Přijít sem hned odpoledne by byla sebevražda, na kamenné břehy svítí slunce a jít po několika pivech po nechráněném břehu domů, to by nemuselo dopadnout dobře. Ale když se odpoledne láme k večeru, začíná se náplavka rychle plnit. Žulové kvádry vydávají sálavé teplo, které je s nastupující nocí stále příjemnější. Zatímco někde v parku by už byla zima, tady se pořád sedí příjemně. Lavice jsou obsazené, ale nikomu nevadí, když si

jdete s kelímkem sednout na přístavní ponton. Za zády o nějakých šest metrů výš je ucpaná Praha, dopravní zprávy hlásí stupeň číslo čtyři, ale na řece je volno. Parník veze výletníky pod Vyšehradskou skálu, a když se s nimi vrací zpátky, je na palubě mnohem rozjařenější nálada. Vlny rozhoupou ponton, je čas dojít pro další pivo.

Zvláštní úkaz! Trvá to jen pár minut, ale v zapadajícím slunci má obloha nad Smíchovem stejnou barvu jako natočené pivo. Stačí sestoupit dolů k řece, pod rušné ulice, a z hlučné městské čtvrti se stává romantické panorama jak z konce hollywoodského filmu.

S toaletami je na náplavce trochu potíž, u nábrežní zdi stojí dvě plastové budky, u nichž se občas vytvoří fronta. Dokud je světle, nezbyváá než čekání vydržet. Po soumraku si ale občas někdo už troufne odběhnout pod nedaleký most.

Zahrádka pro mokré

Adresa je jednoduchá: Vltava, říční kilometr 312,6. Kdo si tu chce dát pivo, musí mít buď vlastní loď, nebo si namočit nohy. Tábořiště U Tří veverek je na levém břehu Vltavy, hlavní silnice vede po břehu pravém a železniční trať se zastávkou Rožmberk nad Vltavou zrovna tak. Tábořiště najdete přibližně na půli cesty mezi Vyším Brodem a Rožmberkem, v levo-točivé říční zákrutě. Zprava se tu do Vltavy vlévá Rybnický potok a z křižovatky odbočuje silnice na hraniční přechod Dolní Dvořiště.

Řeka tu proudí svižně, a tak je potřeba se včas na lodi rozhodnout, zda bude zastávka na pivo, nebo ne. Zkušený vodáci ale stáčí kormidlo automaticky. U jezu v Rožmberku bude plno lidí, tady je klid. Vedoucí Zdenda se o stinnou louku stará pečlivě a svědomitě. Pro pohodlné vystupování z lodí je břeh

zpevněný dřevěnými kůly, takže tu nehrozí šlápnutí do bahna. V malém kiosku je vždy nachystané pivo a párky, víc není k letnímu životu potřeba. Uklizeno tu je vždy, na to je Zdenda přísný, nepořádek tu nestrpí. Kdo zná řeku dobře, ví, že tady může tábořit v klidu a pohodě. Vodáci většinou vyplouvají z Vyšího Brodu a jedou alespoň do Rožmberka. Veverky jsou díky tomu stranou hlavního zájmu. Klid u piva tak naruší jen zavolání z protějšího břehu: „Převezte nás?“ Takové přání se tady neodmítá. Za pár minut se roztáčí pivo do dalších půllitrů. Šedesátihlavý dav na plastových kánoích prosvítl po proudu pryč a ospalé poledne u řeky pokračuje. Veverky jsou venkovní posezení pro ty, kteří si ho zaslouží a kterým nevadí se namočit. Není to zahrádka pro každého.

Zahrádka výletnická

Bývá za městem přibližně tak daleko, aby tam rodina s dětmi došla za dvě hodiny, poseděla a do tmy se vrátila domů. Ideální vzdálenost je takových sedm kilometrů od konečné městského autobusu. Musí tu být hodně stojanů na kola, nějaká ta houpáčka a velký

FOTO: VACLAV POUŠKA (POČÁRY)